Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Oktober 1937 Nr. 18

22de Søndag efter Trefoldighets Fest.

(Laache Husandagtsbok.)

Vær mig naadig, o Gud, efter din Miskundhet, utslet mine Overtrædelser efter din store Barmhjertighet. Amen.

Matt. 18, 23-35.

Gud tilgir enhver Bodfærdig, selv den største Syndeskyld; kun den Forsonlige kan beholde Naaden.

1. Ved de *ti tusinde Talenter* betegnes vor store, fulde Skyld for Gud. Naar du har talt til 10, maa du tilbake igjen til I for at komme videre. 10 betegner det Fulde og Hele; men ti Tusinde er 10 Gange 10 Gange 10 Gange 10, og en "Talent" er omtrent 1000 Daler; hvilken vældig Betegnelse av vor skyld! Saaledes lærer vor Herre Jesus, mon vi erkjender Sandheten deri? Naar han dernæst sier, at Tjeneren "ikke hadde Noget at betale med", viser han, at vi slet intet Godt har at staa frem med for Gud. Ti Tusinde Talenter skylder du, men Intet, Intet har du at betale med. Saa staar Saken i Virkeligheten. — Nu kræver Retfærdigheten, at her skal betales. Selv skal du faa den Straf, du har fortjent, og "din Hustru og dine Børn likesaa. Men Tjeneren ydmyker sig, og da kommer Naaden frem. Erkjender du, at Gud *rettelig* burde og kunde fordømme dig, jo, at han uden Syndeskyldens Betaling maatte gjøre det, og beder dit Hjerte om Miskundhet; saa "ynkes han inderlig over dig og tilgir dig den hele Gjæld". — Tjeneren sier, at "han vil *betale* altsammen." Der prækes stundom, at hvo, som skal faa Naade, maa være kommen ganske bort fra Egenretfærdigheten og slet ikke tænke paa selv at betale Noget av sin Syndeskyld. Var dette sandt, da kom sent eller aldrig nogen Synder ind i Naadestanden; men Jesus fører ikke saadan trøstesløs Lære. Aanden i de Troende akter vel alt for Skarn mot Kristus, men Egenretfærdigheten er der endnu og hindrer stedse Troens Frimodighet; ti det er ikke Ydmygheten, men Egenretfærdigheten, som gjør vor *Tro* skrøpelig. Naar Synderen ikke vil erkjende sin Synd, da er det Egenretfærdigheten, som utelukker fra Naaden, ti da beder man ikke om Naade; men naar du erkjender din Gjæld og bøier dig for Guds retfærdige Dom, da tilgir Gud dig Altsammen, endog om du endnu selv vil betale. Staar ikke dette klart skrevet i vort Evangelium? Og lærer ikke David det samme? "Jeg bekjendte min Synd, og du borttok min Skyld" (Sal. 32, 5). Likedan Johannes: "Dersom vi bekjender vore Synder, forlater han os dem" (1. Joh. 1, 9): Men saa lærer den Hellig Aand os tillike, og det stedse klarrere, at kjende Syndsforladelsen som idel *Naade*, saa vi kommer ut fra det Gamle Testamentes "Langmodighet" og "Overbærelse" ind i det nye Tefflamentes fuldkomne "Tilgivelse", der har sin levende, seirstærke Rot i Kristi Retfærdighet. Hør nu, o Sjæl, hvad Jesus her vil si dig: al din Synd er utslettet, naar du ærlig erkjender din Gjæld, hvormeget der end fattes dig Klarhet i Retfærdiggjørelsens Erkjendelse.

2. Men *tilgi din Medtjener!* Hvis ikke, saa falder du tilbake under Vredens Dom. Med saktmodig Aand skal du hjælpe din Næste til Syndserkjendelse; han kan ikke nyte Tilgivelsens Trøst uten at *bekjende;* men hav du ingen Vrede, og und ham ikke Hevn. Hvem det er, og hvad han gjør dig, skal du tilgi i dit Hjerte, saa du kan velsigne ham, bede Godt for ham, føle Kjærlighetens Sorg over hans ulykelige Tilstand og Haabets Forventning om, at han vil omvende sig, saa I kan samles i Himlen. Beder saa din Skylder om Langmodighet, da skal vel du, som fik saa stor en Gjæld eftergit, med Glæde tilgi den lille! Hvad er hundrede Penge mot ti tusinde Talenter?— Men der maa være en Ondskaps Avgrund i vort Hjerte, siden Jesus fremstiller denne Tjener til Speil for os. Og det maa være en uomgjængelig vigtig Sak at tilgi vore Skyldnere, siden han har lært os at uttale det, hvergang vi beder Fadervor. Saa ofte en Uforsonlig beder den femte Bøn, nedkalder han Guds Dom over sig; han vil ikke forlate og beder, at Gud maa gjøre likedan med ham. Kristi Rike er Syndsforlatelsen Rike; Barmhjertigheten sidder der paa Tronen og strækker sit Spir ut over det hele Folk; Naaden i hans Blod, Guds evige Kjærlighet i Kristus til os Fortapte er Solen, som oplyser og opvarmer den hele Zionsstad; hvo, som ikke kan bøie sit Hjerte under denne Regjeringslov og ikke vil indaande og utaande denne Luft, kan ikke leve og bli der.

O Gud, lær os at kjende vor Synd med hjertelig Anger, og tilgi os for Jesus Blod al vor Skyld. Men lær os ogsaa at tro din Naade i Kristus og gi os milde, forsonlige Hjerter, saa vi gladelig tilgir hverandre for dit Aasyn, ja rigtig "av vort Hjerte forlater, hver sin Broder hans Brøst." Amen.

Gud, naar du til Regnskap kalder
Mig for, hvad jeg har gjort,
Findes, ak, i hver en Alder
Livets Tilsvar tunkt og stort;
Skyld og Gjæld og Synd og Brøde
Mange, mange tusind Pund —
Ak, hvorledes tør jeg møte
Frem for dig i Regnskaps Stund?

For din Naade-Throne falder
Jeg med ydmyg Anger ned,
Beder, raaper og paakalder
Herre, hav Taalmodighet!
Jesus, kom med dine Summer,
Og betal min Gjæld for mig,
Frels min Sjæl fra evig Kummer,
Bed mig ind i Himmerik!

Hadde jeg bare visst dengang hvad jeg vet nu.

Ja, saa hører man ofte mænd og kvinder si naar de ser tilbake paa forsømte anledninger. Anledniger byr sig frem paa mange omraader. De kommer til barn og ungdom som skal forberede sig for livet. De iblandt os som er kommet længer frem i aarene, faar anledning til at bruke dagene til det som virkelig er noget værdt i livet. Det var det Jesus hadde i tanker da han sa: "Mig bør det at gjøre hans gjerninger, som har utsendt mig, saalænge det er dag; natten kommer, da ingen kan arbeide." "Hadde du bare visst."

Jeg tænker paa forældre i forhold til deres barn. Tænk hvad det betyr om de bruker enhver anledning til at drage barna til den Kristus som tok dem ind i sit samfuud ved daaben. Megen hjertekvide og sorg kunde ha været spart i senere aar om barneaarene hadde været nyttet som Gud vilde de skulde ha været nyttet.

I menighetene er der arbeide som skal gjøres. Vi er i naadetiden. Gud taler til enhver av os gjennem sit ord. Først maa han gjøre sin gjerning i os før vi kan gjøre noget for ham. "Gud kalder endnu, — skal jeg ei høre?" Mer end en som er borte fra Gud, vil si: "Hadde jeg bare visst dengang hvad jeg vet nu, og ikke vist hans naadekald fra mig!"

Det er en tid med anledninger for kirke midt i menneskelig lidelse, elendighet og synd. Netop paa denne bakgrund finder kirken den bedste anledning til at søke og frelse det som er fortapt.

Nu er vore skoler, colleges og vor presteskole netop aapnet; de skal utdanne kristne ledere. Dersom den saliggjørende sandhet skal overleveres til kommende slegter, maa vi utdanne mænd og kvinder som under Gud kan lede kirken i de kommende dage. "Som en tænker i sin sjæl, saa er han." At danne og lede tænkningen hos denne store gruppe unge som skal ta op arbeidet naar vi er borte, er et av formaalene for vore gaver og vor præken. Du kan si det kommer dig ikke ved. Du kan la være at gi dine penger til kirkens arbeide. Men kommende slegter vil ikke velsigne dit minde. Tvertimot-du overgav dem ikke det lys som du hadde faat fra dine fædre.

Det er de store anledningers dag paa missionsmarkene. Missionærer fra Kina, Madagaskar og Zululand beretter om muligheter som aldrig før. Markene er hvite til høsten. Hele hedningeverdenen er sat i bevægelse nu, og mottageligheten for evangeliet er større end paa mange aar. Vi maa bringe Kristus til hedningene, eller kan det ske, at deres hedenskap overvælder vore barns barn.

Hvad gjør din menighet for hedningemissionen? Hvad har du gjort i de henfarne aar? At synge med taarer i øinene:

O Krist, du sande lys og vei,
Oplys enhver dig kjender ei —

er bra og vel nok. Men der skal mere til end sang og taarer. Der trænges handling, handling, handling i det levende nu. Bare følelse og snak bringer aldrig det glade budskap til hedningene. Det tar bøn, penger, arbeidere, og bak om alt dette en alt hengivende kjærlighet til Kristus, han som elsket os først og gav sig selv for os.

I hjemmemissionsstrøket utover midvesten vender folk sig til vor kirke. De ber om prester. De ber om hjælp til at bygge sine smaa kirker. Barn skal døpes, voksne konfirmeres. Vort program maa være: "Amerika for Kristus". Det er her, i dette Amerika, vore barn og deres efterkommere skal leve, de som vi elsker saa høit, og som vi haaber engang at forenes med i det himmelske rike.

Dette er Guds dag. Hans evangelium lyder utover den hele jord. Han kalder dig og mig til at komme og hjælpe til og bli medarbeidere i hans rike. Hvad vil vore menigheter og de enkelte medlemmer svare? Skal vi si at vi er optat bare med vore egne menigheter og lokale affærer? Eller vil vi se længer utover og indeslutte alle folkeslag i vor kjærlighet, vore gaver og bønner? Er vi blit saa dypt grepet av det Gud har gjort for os i Jesus Kristus, at vi kan si med hans store apostle: "Mit hjertes ønske og min bøn til Gud er at de maa bli frelst."

Der trænges idag en missionsaand, en missionssans som lægger os den enkeltes frelse sterkt paa hjerte. Den enkeltes frelse vil igjen bety meget til at omdanne samfuudet og endog skape bedre leve kaar her paa jorden.

Der er forhold nuomstunder som paany faar det Makedoniske kald til at lyde: "Kom over og hjælp os!" Det kommer fra enhver lidende, fra enhver synder, syk til døden, ja endog fra de bortkomne som ikke roper til os. Deres tilstand er i sig selv et kald til enhver kristen til at utføre Kristi befaling — at gjøre alle til discipler.

Naar vi betænker Guds underfulde kjærlighet, skulde ikke saa vore hjerter fyldes med et brændende begjær efter at komme med i riksarbeidet? Da kunde vi si fra hjertedypet:

Immanuel, du bør i legem og sjæl
prises av gamle og unge.

Men skal vor Immanuel "prises av gamle og unge", saa maa vi støtte hjemme- og hedningemission, barmhjertighetsarbeidet iblandt os, og oplærelsen av en ungdom som brænder for Kristus og for tjenesten i hans vingaard. Det er dette vort budget sigter paa. Det er igrunden det pengeindsamlingen betyr. Bak alt dette staar Kristus med sin kjærlighet. "Hvad I har gjort for en av disse mine midste brødre, har I gjort mot mig."

Venner, skulde vi nogensinde opgi dette arbeide? Skulde vi ikke heller besjæles av aanden i den gamle "Gospel hymn: "Fortel det igjen, fortel det igjen!.. indtil ingen kan si blandt menneskens barn: Ingen fortalte mig det før."

Hvad vil kirken svare iaar? Midvesten har faat en rik grøde. I store dele av vort land har Gud iaar rikelig velsignet folk i det timelige. Hvorledes skal vi vise vor taknemmelighet? Ved at gi viser vi hvad virkning det har hat i vore hjerter. Dersom vi gir gjennem vore menegheter og gjennem personlige bidrag, faar vi mere velsignelse. Bygger vi hans hus og hans rike, har han sagt: "Jeg vil velsigne dem som velsigner mig," og hans løfter er de samme idag som igaar og til evig tid.

Vi begynder nu eftersaarets arbeide. La os gjøre bruk av enhever mulighet for arbeide i vore egne menigheter! La dette bli et aar i hvilket vi søker at bringe dem som er utenfor kirken og de ufrelste til Jesus og ind i hans kirke. Gud gi os virkelig omsorg for alle menneskers frelse! La os ta med i vore bønner, i vore gaver og i vore tanker endog dem som bor i det fjerne!

Gud gi fremforalt at vi som arbeider i hans rike som prester eller menighetslemmer, maa være viss paa at vi selv kjender som vor personlige frelser ham som har sagt at det at kjende ham er evig liv. Gud gi os naade og anledning til at arbeide for ham idag, nu!

Eders i Kristus forbundne,

J. A. Aasgaard.

Hulda Runak.

(Forts. fra forrige nr.)

Herren mindet Mrs. Holmen om at hun hadde baaret i daaben Hulda Runak. Saa fik Hulda tilbud om at bo hos Mrs. Holmen til efter konfirmationen. Derved var den sorg og bekymring tat bort. Og Mrs. Runak, Hulda og hendes bror takket Gud for hans barmhjertighet.

I Huldas nye hjem var der ogsaa levende kristendom; og den unge pike fik anledning til at benytte familiens bokskap. Her fandt hun saadanne bøker som: "Veiledning til fred", "Hjertets speil", "Troens faste borg" og andre skrifter hvorved troeslivet hos den unge pike blev styrket, og sjælens aandelige horisont eller synskreds blev utvidet. Men særlig var det festdage for hendes aandsliv naar hun fik sitte og drikke av de livets kilder som hendes prest aapnet for hende naar konfirmationsundervisningen foregik. En gang hun kom tilbake efter en saadan tid, sa hun til Mrs. Holmen: "Det er med mig som David sier: Han lar mig ligge i grønne enge, han leder mig til hvilens vande. Han vederkvægere min sjæl, han fører mig paa retfærdighets sti for sit navns skyld" (Sal. 23).

En dag under konfirmationsundervisningen, da presten talte over den anden artikel og fremholdt for ungdommen Kristi store lidelse, ikke bare den legemlige smerte, men Herrens aandelige kvaler, særlig da han var forlatt av Gud, og at paaskelammet var et forbillede paa Kristus, da besluttet Hulda at hun for evig vilde tilhøre Herren!

Det ubevisste liv som Gud i daaben hadde nedlagt, i hendes hjerte, det hadde nu faat utvikle sig til et bevisst liv i troen paa sin frelser. Som det er med rosen der staar lang tid i knop før den kan komme saa langt at den kan aapne sig og vise frem sine blade saaledes var det gaat med Huldas kristendomsliv.

Da hun var gaat tilhvile den aften, laa hun og tænkte paa hvad hun hadde hørt og oplevd den dag, og Hulda hvisket frem denne bøn: "La mig altid forbli din, Gud fader, Gud søn, og Gud den Helligaand!"

Allikevel senere da presten begyndte at forklare hvad konfirmationen var for noget, da blev Hulda bange. Det var et saare stort og betydningsfuldt skridt som konfirmanten tok paa sin konfirmationsdag, sa Herrens tjener.

Ingen skulde tænke at det var et let, ubetydelig løfte som her gaves. Nei, det var meget vanskelig at holde. Og presten bad Gud bevare sig fra at gi sine konfirmanter det indtryk og den tanke at dette ikke var av meget stor betydning.

Dersom konfirmantene vilde tænke paa hvad som bekjendes og loves ved barnets daab, saa kunde de nok selv forstaa at konfirmationsløftet ikke var let at gi; ti det bestod jo i det: At man selv paatok sig det som paa konfirmantens vegne var lovt ved hans daab som barn.

Dette drev Hulda til mere bøn og selvprøvelse.

At ha kundskausprøve for de unge i menigheten, det var nødvendig, sa presten, saa der ikke skulde vokse op en slegt av mennesker som nok var døpt, men ikke kjendte Guds ord og veien til salighet.

Saa vilde vel onfirmantene benytte nadveren, om hvilken Herren sier: "Dersom I ikke æter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke livet i eder" (Joh. 6, 53.). Og apostelen skriver: Hvert menneske prøve sig selv, og saa æde han av brødet og drikke av kalken!) (1 Kor. 11, 28.) Her ser vi at Herren forlanger av dem som vil være gjester ved hans bord, at de skal kjende Herrens ord og vandre i verden som Guds barn.

Ethvert samfund har sine love som de maa tilstemme og underkaste sig der vil tilhøre samfundet. Det er saaledes i verdslige riker og foreninger her i verden. Kristus har det ogsaa paa denne maate i sit rike. Derfor sier Herren: "Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt" (Mar:. 16, 16). "Da sa Jesus til sine disciple: Vil nogen komme efter mig, da maa han fornegte sig selv og ta sit kors op og følge mig." "Derfor hver den som kjendes ved mig for menneskene, ham skal ogsaa jeg kjendes ved for min fader i himmelen; men den som fornegter mig for menneskene, ham skal ogsaa jeg fornegte for min fader i him-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to

Mr. Joseph Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

HADDE JEG BARE VISST DENGANG HVAD JEG VET NU. Saa lyder overskriften til et meget tankefuld og alvorlig betragtning fra Dr. J. A. Aasgard der findes paa første side av dette nummer. Læserne vil gjøre vel i at læse det med tanksomhet og bøn.

NY AVDELING. I dette nummer begynder en ny avdeling med overskrift. "Husholder over Guds Mangefoldige Gaver". Pastor Iver Saugen, Canada Distrikt Finans sekretær, har godhetsfuld paatat at redegere samme. Alt der kan tjene til opmuntring og fremme for indsamling fks. til "Budgetet" bedes sendt til ham.

EVANGELIST VIRKSOMHET. Ved Distriktets aarsmøte isommer blev det besluttet at ansætte en Evangelist. Det var overlat til Missions-komiteen at vælge og ansætte en dertil skikket mand. Komiteen vil formodentlig snart komme med underretning disangaaende. Ved Swift Current Krets møte i Zions menighet, past. Bergsagel's kald, blev det besluttet at anmode past. Peter Overlid, Beaver Flat, Sask. at reise som Evangelist i kretsen. Menigheter der ønsker hans besøk skriv direkt til pastor Overlid. Der er rum og trænges evangelist virksomhet i vort distrikt særlig paa grund av de store og vitstrakte kald som de allerfleste har at vareta. — U.

---

melen" (Matt. 10). Og Paulus skriver: "Ti Guds saliggjørende naade er aabenbart for alle mennesker, optugtende os til at forsage ugudelighet og verdslige begjæringer og leve viselig og retfærdig og gudelig i denne verden" (Tit. 2, 11—12).

Nu tænkte Hulda paa om det ikke vilde være bedre om man ikke gjentok sit daabsløfte, saa slap man vel fri for dette store ansvar.

Men saa fortalte presten at det ikke lot sig gjøre at slippe fri for ansvar. Ti alle som vil bli salige, de maa tro og forsage og bekjende Kristus. Det var en saadan overhøring aller eksamen som Jesus foretok da han tre ganger spurte Peter om han elsket ham og hadde ham kjær (Joh. 21, 15). Og naar vi gaar til skriftemaal og alters, saa har vi igjen paa en maate en overhøring og konfirmation. Ti ingen kan være en ret nadvergjest som ikke vil tro paa Gud søn og den Helligaand, samt forsage djævelen og alt hans væsen.

Nu forstod Hulda at dette ansvar kunde hun ikke komme bort fra dersom hun skulde naa det himmelske Kanaan. Og det vilde hun.

Allikevel frygtet og ængstedes Hulda for sin konfirmationsdag. Ti hvorledes skulde hun formaa at forsage djævelen og alle hans gjerninger og alt hans væsen? Hun kunde ikke forstaa at Gud og menigheten hadde ret til at forlange saa meget av hende. Hvorledes vilde hun formaa at holde dette løfte? I Guds ord hadde hun læst: "Vi snubler allesammen i mange ting" (Jak. 3, 2). "Hvo kan merke vildfarelse? Rens du mig av mine lønlige brøst!" (Sal. 19, 13.) Og stod der ikke i hendes barnelærdom et spørsmaal og svar der lød saaledes: "Er det likesaavel synd at forsømme og undlate det gode som at gjøre det onde? Ja, visselig, ti hvo som vet at gjøre godt og gjør det ikke, ham er det synd" (Jak. 4, 17).

Nei, hun vilde aldrig formaa at holde sit daabs- eller konfirmationsløfte. Hun vilde komme til at staa og lyve for Gud og mennesker paa sin konfirmationsdag. Hvor skrækkelig vilde ikke dette bli! Om aftenen laa hun i sengen og bad og graat indtil hun sovnet.

Den næste dag skulde hun atter møte hos presten. Det var med et meget bekymret hjerte hun møtte frem denne gang. Skulde hun vaage at fortælle presten hvad som bekymret hende, og hvorfor hun gruet saa for konfirmationsdagen? Nei, hun syntes hun ikke hadde frimodighet dertil, en saadan fattig krøpling som hun var. Hun var meget bekymret for hvorledes det vilde gaa med hende for tid og evighet dersom hun ikke vilde formaa at holde sit løfte.

Men saa begyndte presten at forklare og utlægge mere om konfirmationen og daaben. Han fortalte at skrøpelighetssynder eller saadanne synder som et Guds barn begaar mot sin vilje eller uten sit vidende, de vil hænge ved os saa længe vi er her i verden. Saaledes var det ogsaa med Paulus naar han bekjender: "Ti jeg gjør ikke det gode som jeg vil, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg" (Rom. 7,19). Derfor er det ondskapssynd eller den synd som et menneske begaar med vidende, vilje og velbehag, som vi lover at vi ikke skal begaa. Derfor staar det skrevet: "Hvo som gjør synd, er av djævelen; ti djævelen synder fra begyndelsen" (Joh. 3, 8).

Nu gik der et lys op for Hulda. Nu forstod hun bedre sin daab og konfirmationsløftet. Nu kunde hun med glæde træ frem paa konfirmationsdagen og bekjende sin allerhelligste tro. Ti hun vilde altid være en Kristi brud. Og hun vilde ved Guds naade og hjælp altid "jag efter fred med alle og helliggjørelse, uten hvilken ingen skal se Herren" (Heb. 12, 14).

Saa kom konfirmationsdagen. Det første Hulda foretok sig den morgen var at hun knælte ned ved sin seng og bad Gud om at hun ikke maatte træ frem for Herrens alter og lyve for Gud og mennesker; og at Kristus vilde hjælpe hende, saa hun altid fik vedbli at være en Herrens brud. Da saa presten rettet sine spørsmaal til Hulda og tok hendes haand, da var hun forvisset om at hun mente det oprigtig med sine løfter.

Mrs. Holmen indbød Huldas mor og hendes søn til middag naar konfirmationen var over.

Men nu kom det spørsmaal frem for Hulda og hendes mor: Hvad vilde nu Hulda foreta sig? Hvad skulde Hulda gjøre i sit liv? Hun hadde ikke penger nok til at gaa paa skole for en videre utdannelse; heller ikke formaadde hun at ta arbeide som tjenestepike eller lignende. Saa var det atter Mrs. Holmen som Herren brukte for at hjælpe sit barn. Mrs. Holmen var blit rigtig glad i den vanføre pike hvis oprigtighet, flid og troskap hun hadde lært at sætte pris paa. Derfor tilbød hun at Hulda skulde faa bo hos hende. Her vilde Mrs. Holmen lære hende kjolesøm. Saa vilde Hulda bli istand til at ernære sig selv ved at gaa omkring i hjemmene som sydame eller "dressmaker".

Mrs. Holmen var en missionsven, saa Hulda fik læse om missionær H. Schreuder som landet i Port Natal i 1844, om hvorledes den første norske missionskvindeforening blev stiftet i 1846 i Lyngdal av Mrs. Gustava Kjelland; og Hans Egede som i 1721 seilte til Grønland for at opta missionsarbeidet iblandt de forkomne mennesker som bodde der, og mange flere missionærer. Dette gjorde Hulda til en varm missionsven alle hendes dage.

Naar Hulda vandret fra hjem til hjem for at sy for gamle og unge damer, da kunde det ikke undgaaes at hun blev kjendt med mange mennesker. Herved fik hun et stort indblik i det liv som levedes i de mange hjem. Ti Hulda var en skarp iagttager.

Snart var det kjoler der skulde syes for dem der vilde delta i en begravelse, andre vilde ha nye dragter for det selskap eller dans der skulde holdes i en nær fremtid. Men under alt dette glemte ikke Hulda sin konfirmation og missionen.

Hulda besluttet at en bestemt sum av de penger hun tjente vilde hun yde til missionen. Disse penger kaldte hun for: "Penger for mit brudetstyr"; eller hun fortalte at det var penger som hun sendte til sin forlovede; ti han kunde bruke dem til stor fordel for hende indtil den dag hendes bryllup skulde staa. Naar saa folk blev forundret over hendes talemaate, saa fortalte hun med meget alvor at hun var forlovet, og at hendes brudgom var "gaat hen for at berede hende sted, og naar stedet var færdig, da vilde hendes brudgrom komme og hente hende til sig." Og da skulde det bli et bryllup saa storslagent og herlig at verden aldrig hadde set noget lignende saa længe den hadde eksistert. Ti saa utrolig som det kunde høres, saa var dog hun, krøplingen, forlovet med en prins. Den deiligste og bedste av alle prinser, prins Immanuel! "Han har ført mig til vinhuset og hans banner over mig er kjærlighet." Jeg har mange brev som jeg har faat fra min brudgom. Vil I høre litt av et av hans brev? Her er det: "Jeg vet om din trængsel og fattigdom — men du er rik — og spotten fra dem som sier de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frygt ikke for at du skal lide! Se, djævelen skal kaste nogen av eder i fængsel, forat I skal prøves, og I skal ha trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, saa vil jeg gi dig livsens krone!" (Aab. 2, 8—10.)

Venner, er det ikke deilig at faa brev fra en saadan brudgom? Tænk han er saa fuld av kjærlighet til mig skakke og krokete menneske at han er bange for at jeg skulde svikte ham, glemme ham, eller at min kjærlighet vilde bli kold! Ja, det er storartet at være forlovet naar man skal faa bli brud til en saadan prins som min er. Nu vil jeg synge litt om min brudgom for eder:

O du min Immanuel,
Jesus, hvilken himmelglæde
har du gjort min arme sjæl
ved dit blods, den purpur-væde!
Fienden tænkte den var fast;
men hans træske snare brast.

Der var en av Huldas konfirmantveninder, en rik pike, som var forlovet og snart skulde gifte sig. Hulda kom over til hendes hjem for at sy brudeutstyr. Men saa blev den vordende brud syk og døde efter nogen maaneders sykeleie.

Hulda spurte den syke pike om hun var iført den himmelske brudedragt som var skjænket hende i den hellige daab! Ja, Amanda haabet det; ti hun trodde Guds ord og holdt for sandt alt det som stod i barnelærdommen, og til kirken og alters hadde hun gaat flittig; saa vilde hun haabe det bedste.

Men Hulda var ikke tilfreds med det svar som Amanda gav. Hulda sa: "Der er et spørsmaal og svar i vor barnelærdom som lyder saaledes: Er det nok at du vet alle disse ting om Kristus og holder dem for sande? Nei, den Helligaand maa ved en levende tro forklare Kristus i hjertet.

Jeg skulde ønske at prestene la mere vegt eller dvælte mere ved denne sandhet i sine prækener. Og dersom jeg hadde magten, saa skulde dette spørsmaal og svar ophænges paa væggene i alle kirker, og i alle kirkens skoler. Jeg er bare en fattig krøpling, men jeg tror at litt levende kjærlighet i hjertet til Kristus er langt bedre end megen kundskap i hodet om hvad bibelen lærer. Mon det ikke er noget saadant som apostelen hentyder til at det hjælper ikke hvad vi har og gjør naar vi ikke har kjærlighet til Kristus i vore hjerter!

Det forekommer mig at det er meget let at bedra sig selv i sin salighetssak. Jesus stadfæster dette naar han til de daarlige jomfruer sier: "Sandelig sier jeg eder: jeg kjender eder ikke" (Matt. 25, 12). Og i Lukas læser vi: "Da skal I begynde at si: Vi aat og drak for dine øine, og du lærte paa vore gater" (Luk. 13, 26).

Amanda svarte ikke noget paa dette. Men Hulda bad meget for sin veninde.

Men om nogen dage bekjendte Amanda at hun hadde tapt sin himmelske brudedragt. Hun hadde gaat til dans og deltat i andre syndige fornøielser som man ikke kan være med paa i Jesu navn, eller dersom man er et Guds barn. Amanda kunde ikke skjule for sig selv at hun elsket ikke denne brudgom som Hulde talte om. Amanda hadde svekket Kristus for den syndige glæde som laa foran hende i denne verden, der for hende hadde set us for at være saa glad og beleven. For "en kortvarig nydelse av synden" hadde hun tilsmudset sin himmelske brudedragt, og tapt sin frelser. Og nu visste hun ikke hvorledes hun kunde faa alt dette tilbake. Herren var nok vred paa hende; ti hun hadde handlet mot bedre vivende, mot sin samvittighet og mot Guds ord og aand. Hun var en fortapt synder, det maatte hun bekjende.

Hulda læste for hende: "Hvilket menneske iblandt eder som har hundrede faar og mister ett av dem, forlater ikke de ni og nitti i ørkenen og gaar efter det han har mistet, til han finder det? Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine skuldre med glæde" (Luk. 15, 4—5).

Hulda forklarte saa godt hun formaadde for den syke pike at den gode hyrde som der tales om i denne fortælling, det er Jesus Kristus; og det tapte faar, det var saadanne syndere som hadde faldt ut av sin daabspakt, eller dem der gik paa den brede vei. Det var kjærligheten til faaret eller til synderen som drev Jesus til at forlate de ni og nitti faar der var hjemme.

(Mere.)

Husholder Over Guds Mangefoldige Gaver.

PASTOR IVAR SAUGEN, VIKING, ALTA.,
Kanada Distrikt Finans Sekretær.

Jeg er opfordret av bladets redaktør at skrive litt nu og da i Hyrden om vort fælles arbeide som et kirkesamfund her i Kanada, og det blir da særlig i forbindelse med tanken som "husholder over Guds Mangefoldige Gaver" jeg skal holde mig til.

Det som tanken først stanser ved er ordet "husholder". I det norske sprog er ordet kjendt. Det brukes i forbindelse med den person som har ansvaret for et større hus eller hun er ansvarlig til husets eier for dets vel og lykke.

Vi finder en lignende bruk av ordet i bibelen. Elieser av Damaskus var husholder over Abrahams hus, og om Jakob kan det vel sies at han, en tid, var husholder over Labans hus. Likedan læser vi om Josef at han var sat over hele Faraos hus.

I det nye Testamente finder vi at Jesus klargjører betydningen av dette ord. Han knytter ordet til Guds rikets sak her paa jorden. Som Israels folk hadde indtat en særegen stilling og ansvarsfuldt arbeide i at overbevise verden om den ene sande Gud, saa overdrager Jesus dette arbeide til sine efterfølgere. "I skal være mine vidner". sier han. Og om de kristne sier Peter: "I er en utvalgt slekt, et kongeligt presteskap, et helligt folk, et folk til eiendom, forat I skulle forkynde hans dyder, som kaldte eder fra mørket til sitt underfulde lys."

Jesus sa til den rike yngling: "Sælg alt". Og det at sælge alt. har været og maa bli, skal det bli sand ydmyghet, sand hengivenhet, sand iver, sand kraft, sand kristendom, at overdrage eiendomsretten av alt det som kaldes mitt til Gud. Han blir eieren, men han tillater mig at være forvalter over mit jordiske gods-Husholder i Herens vingaard.

Frelsen er fri. "Av naade ere I frelste", sier Paulus. Men at staa i frelsen, at leve som frelst er ansvar, et helligt anvar. Dette bestaar først og fremst i at den enkelte lar Guds dyder utvikle sig i det indre liv. Dernæst at den enkelte er delaktig i at utbrede og oplyse andre om Guds dyder.

Men for at muliggjøre dette arbeide mere effektuelt har vi de kristnes menighet paa jord. Og det blir da igjennem menigheten den enkelte intar en fælles og mere utstrakt ansvar for forkyndelsen av Guds dyder. Igjennem menigheten delaktiggjøres den enkelte i ansvaret for religion undervisning, forkyndelse av Guds ord baade her hjemme og ute paa missionsmarken. Det er altsaa igjennem menigheten at den enkelte faar det kald at: "Gaa ut at gjøre alle folkeslag til disipler."

Ikke alle kan være missionærer, ikke alle kan være evangelister, ikke alle kan være lærere, ikke alle kan være med i søndagsskole arbeide, ikke alle kan være lærere, ikke alle kan være med i søndagsskole arbeide, ikke alle kan staa i prækestolen at præke Guds ord. Men igjennem menigheten kann vi alle være delaktige i at faa dette arbeide gjort. Heri ligger da vort alles ansvar som husholdere, at vi er med i at faa dette arbeide gjort.

Ma vi bli mere bevist om hvad der ligger i disse ord, *"Husholdere Over Guds Mangefoldige Gaver."*

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10. 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in October 1937

For God so loved the world.

John 4: 10.
Rev. Nels Carlson.

This love has no other comparison than in God Himself, and in His relation to man.

We may love those who love us; love those to whom we are attached by nature; or love those whom we consider lovely.

God can not love the world for, any natural ties, because man is by nature a child of wrath; nor is man lovely any more, because he is sinful and unclean with "the deep depravity."

There is no love outside of God to kindle His love towards us, but we read in our text: "HEREIN IS LOVE, NOT THAT WE LOVED GOD, BUT THAT HE LOVED US, AND SENT HIS SON TO BE THE PROPITIATION FOR OUR SINS."

Whence then is this love of God?

Answer: It is in Himself!

The Holy Ghost declares in verse 8 *"God is Love."*

Nevertheless, we understand both by His Word and action, that He hates evil.

The Scripture teaches, and our lives verifies it that man is evil from his youth, Gen. 6. Moses reminds the children of Israel how they rebelled against Jehovah and provoked Him in the wilderness, Deut. 9: 7, 24. And John says "The whole world lieth in the evil one", 15; 19.

How then can God love the world?

It was this eternal, unchangeable condition in God that placed man in a most peculiar relation to Himself.

He looked upon us in His only Son in whom He was well pleased; and selected us in Him before the foundation of the world was laid, Eph. 1: 4.

Paul writes in Rom. 5: 5 that this "LOVE OF GOD IS SHED ABROAD IN OUR HEARTS BY THE HOLY SPIRIT WHICH IS GIVEN UNTO US"; this brings forth the exaltation of Gods love saying: "Nay, in all these things we are more than conquerors through Him that loved us. For I am persuaded that neither death nor life, nor angels nor principalities, nor things present nor things to come, nor powers, nor depth nor height, nor any other creature, shall be able to separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord."

If you dear reader want to meet this unsearchable Love, meet God in Christ Jesus; meet Him by faith.

Lay aside your paper; lean back in your chair; close your eyes, and allow the Holy Spirit to sink this love manifested in Christ into your soul. "HEREIN IS LOVE, NOT THAT WE HAVE LOVED HIM, BUT THAT HE LOVED YOU, AND SENT HIS SON TO BE THE PROPITIATION FOR YOUR SINS."

Tarry with Him!

It may take time for Him to "pour this love of God into your heart"; it all depends on your own emptiness.

Not on Gods willingness, nor lack of supply.

"Wait for Jehovah, and He will save thee," Prov. 20: 22.

The Western Lutheran

is the name given to a new publication by brethren of the American Lutheran Conference on the West Coast. An hearty congratulation and best of wishes to our Brethren on the West Coast. We take the privilege and reprint the following editorial in its first issue:

FOUNDATIONS IN THE PAST.

Present institutions find their foundations in the past. THE WESTERN LUTHERAN is no exception. While it is, in a very real sense, an entirely new institution—new in name, in ownership, in staff, in aim, in organization—it is nevertheless founded on the past. It rests on the foundation work laid down by pioneer editors of the many church papers which have come and gone in the western districts of the participating synodical groups the past forty or more years. It rests on the good will and interest of countless church folk who have seen in the church papers of the past sincere efforts to advance the cause of the Church. It rests on the past vision, as well as the present vision, of pastors and laymen who believe in a church press, and who have sensed the need of an agency for drawing the participating synodical groups closer together in understanding of their common problems.

More concretely, the new paper is built on the former COLUMBIA LUTHERAN, organ of the Columbia Conference of the Augustana Synod, and on PACIFIC LUTHERAN HERALD, organ of the Pacific District of the Norwegian Lutheran Church. The assets of the Herald have been given outright, with no strings attached, to the The Western Lutheran Publishing Committee, by the Pacific Lutheran College Association. THE WESTERN LUTHERAN, thus becomes rather specifically the successor of the HERALD, and its first issue takes the place of issue No. 17 of Volume 20 of the HERALD. Thus it serves as a link in an unbroken chain of issues running back to the very early days of Lutheran church work on the Pacific coast.

But while the new paper rests on the past, it very definitely does not rest in the past. It expects to move forward. It looks to a future—a future of new understandings, broader sympathies, greater vision. How fast it will move and how far it will go depends on many factors. And one of these factors is YOU. — E. T.

1937 BUDGET			OCTOBER 15, 1937	
District	*Amount raised*	*Apportionment*	*Status*	*% Raised*
Eastern	$110,140.22	$259,290.00	$149,149.78	42.5
No. Minn.	50,485.70	104,520.00	54,034.30	48.3
So. Minn.	101,590.65	266,325.00	164,734.35	38.1
Iowa	53,292.65	131,655.00	78,362.35	40.5
So. Dakota	39,089.47	99,495.00	60,405.53	39.3
No. Dakota	34,222.97	96,480.00	62,257.03	35.5
Rocky Mt.	8,426.96	12,060.00	3,633.04	69.9
Pacific	10,932.50	26,130.00	15,197.50	41.8
Canada	3,530.38	9,045.00	5,514.62	39.0
No. Dist.	90.50			
Luth. Studs.	1,325.01			
BY FUNDS				
Education	94,978.69	277,763.81	182,785.12	34.5
Home Missions	99,824.85	227,261.31	127,436.46	43.9
For. Missions	112,407.64	267,663.32	155,255.68	42.1
Charities	59,945.88	151,507.54	91,561.66	39.6
Pensions	25,302.69	80,804.02	55,501.33	31.3
General Fund	20,667.26			
	$413,127.01	$1,005,000.00	$591,872.99	41.1

CO-OPERATION BUILDS.

"United we stand—divided we fall" is an old saying but the truth expressed is ever true. We learn this in the practical school of experience. The 13 original colonies united to form the United States. The key to the onward march of our nation is the united efforts of all our peoples. America will march on only so long and in so far as its citizenry presents a united front. This great truth is just as applicable to our Lutheran Church and most decidedly so to our Lutheran Church on the West Coast. The vast expanse of territory over which the western Lutheran Churches are scattered makes it imparative for us to stand together. We must have and we must work toward a concentric goal. In order to bring this about, it is essential that we learn to understand one another. We must learn to speak the same language. Therefore, we pray that THE WESTERN LUTHERAN will be a moving spirit in the many members of the American Lutheran Conference on the West Coast. To this high purpose the editorial staff pledge its endeavors. -E. M. J." (U.)

Moose Jaw circuit meeting was held in Lake Johnston congregation, Rev. H. F. Johnson's charge, September 22—24. Mr. T. Salte preached the opening sermon; Rev. E. E. Hoff introduced the theme, 1 Pet. 2: 1-10. Rev. A. K. Odland preached the sermon Sunday forenoon, while Rev. E. F. Johnson gave the confessional address and had charge of the service. Sunday afternoon Rev. Hoff gave an address on elementary Christian education and Rev. J. B. Stolee gave the mission sermon. The following officers were elected: President, A. K. Odland; Vice-president, H. F. Johnson; Secretary, J. B. Stolee; Treasurer, T. Salte.

—*J. B. Stolee*, sec'y.

Is This a Time to Halt?

Is this the time, O Church of Christ, to sound
Retreat? To arm with weapons crude and blunt
The men and women who have borne the brunt
Of truth's fierce strife, and nobly held their ground?

Is this the time to halt, when all around
Horizons lift, new destinies confront,
Stern duties wait our nation, never wont
To play the laggard, when God's will was found?

No! Rather strengthen stakes and lengthen cords,
Enlarge thy plans and gifts, O thou elect,
And to thy kingdom come for such a time!
The earth with all its fullness is the Lord's.

Great things attempt for Him,
Great things expect,
Whose love imperial is,
Whose power sublime.

—*Charles Sumner Hoyt.*

"A man's life consisteth not in the abundance of the things that he possesseth." A truly "rich man" is one whose investments of time and money or life, work most advantageously for him and for his fellow men. The man or woman who "lays up treasure" for self, and is not "rich toward God" is indeed to be pitied. When the soul is called to give an account of stewardship, whose shall these things be that have been accumulated for selfish purposes? Only those investments really count that bear interest for time and eternity.

WHERE IS YOUR INVESTMENT?

Only 41.1% has come in to date. What about the remaining 58.9%? Three and a half months are left of this fiscal year. What is your answer to the need of the Church?

—*A. J. Bergsaker.*

To All Who Read Hyrden.

I want, first, to thank you all for your kind cooperation during the time I was Business Manager of *Hyrden*. It was alone through your help and interest that we succeeded at all. During those years YOU brought *Hyrden* out of the "red" and into the self-sustaining rank. We all rejoiced over that.

Now there is a second matter I want to call to your attention. A year ago many new readers were secured through an extensive subscription campaign. Most of these subscriptions will expire during the coming November and December. The time has come when we must do something lest *Hyrden* loses her many readers. What shall we do? First, let each one renew his or her subscription at once. That will encourage our *Hyrden* management and also save them extra expense. So, if your subscription expires now, RENEW NOW. Secondly, let us see if we cannot do something additional again this year. There are still those who do not have a church paper in their home. You know what a blessing it is to have one. Bring this blessing to others by helping them to see the need of such a paper and encouraging them to subscribe. I am confident that many of you have already thought of this very thing. Let us now put thought into action.

This is also the time of the year when our organizations within the church distribute whatever funds they have on hand. While doing this, Ladies Aids, Lutheran Daughters, and Luther Leaguers, let us not forget *Hyrden*. It is worthy of a gift from your organization and such a gift will be greatly appreciated. May we rally to the support of our District paper at once that these coming months may be months of distinct progress.

Remember also that our new business manager, Joseph Haave, is at Naicam, Sask., and will receive all correspondence there. Come, let us send him our renewal today!

Yours for *Hyrden*,
B. O. Lokensgaard.

Conditions Normal on China Mission Field.

Latest news from Superintendent Holm in China sent to Rev. Gronli via "Clipper Air Mail". The letter left Kioshan, Honan, September 17; arrived in Minneapolis September 30.

We are not getting any mail from abroad, so we do not know if you are getting the letters and reports we are sending. I have written regularly to you and four days ago I sent you, in two packages by registered mail, 24 printed copies of the 1937 Conference reports. I am trying to send this letter by air mail from Hankow to Hongkong and from there on via American Airways Pacific (Clipper) service. According to information there is now a daily service from Hankow by airplane to Hongkong and once a week the "Clippers" take mail from Hongkong to U.S.A. via Manilla and other island ports. It is, of course, somewhat expensive but cheap compared to cables, and I would suggest that you try to send letters this way.

Sent you a cablegram yesterday, saying all is well, missionaries back to their places of work, and asking you to inform relatives and friends of missionaries to this effect. I presume that you are getting many inquiries from people anxious to know how the missionaries are getting along.

So far, all the workers are back to their stations except the Landahls and Lane, who may be starting out one of these days for Fancheng. Mrs. Lane remains for the time being on Kikung or on one of the stations over here on the East field. I have been trying to keep the young women, mothers, and little children on Kikung as even the consuls have agreed that this place is as safe as any in China.

On the field conditions are fairly normal. Practically all soldiers have left but so far the bandits have not been very active. It has been an abnormally rainy season and where the crops have not been drowned out, they are fairly good. The hospital here opened September 1st and is rapidly being filled up. Most of the schools are open; we hope to open the Seminary October 1st.

Rev. Edward Sovik has reached Hankow according to an air mail letter sent from Hankow, dated September 17. He tells about his experiences in the following message.

I sent you a note by air mail from Hongkong. Now that I have arrived in Hankow, I want to send you another note to tell you that I have had a safe journey all the way. In spite of a certain amount of anxiety, it has on the whole been a pleasant journey, also. Considering the circumstances, it must be said that my traveling companions and I were very fortunate in getting through so nicely as we did. We were delayed two days in Manila, but that, too, proved to be in our favor.

I have mentioned the typhoon that wrecked two dozen ships in Hongkong, of which 12 were large steamers, and ruined the Kowloon-Canton railway so that trains were not running for about ten days. I went to Canton on the first train after service was resumed. The vice-minister of Chinese Railways was a passenger aboard our ship, and he communicated with Canton and had them hook on an extra second-class car in order to accommodate our party. Not only that, but the passenger agent in Canton came to Hongkong to take charge, arranged for the forwarding of baggage and saw us comfortably seated in our compartments as the train was about to start. Had we not received this favor, we should certainly have had a miserable journey or have to wait at least two days for the next train.

(To be concluded)

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

To the Women of the W. M. F.
(Conclusion.)

May not the cause of our great timidity in these times be that we like Peter are paying more attention to the turbulent world about us; since we are almost engulfed by the poor literature around us and by the everfunctioning radio and the distorting cartoons and "funny-papers" on every hand. Like so many gloomy prophets these shifting waves of human opinion serve in a direct or indirect day to instil the Christian with fear. But let us rather look unto the Lord from whom our help cometh. (Psalm 121: 2).

There are only two Masters, whom Man may serve and only one at a time may he serve. Judging by the type of Literature that each one reaches for in our day as whose servant may he be classed? Would all this poor literature be published in our day if people left it severely alone and stopped paying for it? Let us be careful what we feast our eyes and minds on, for "as a man thinketh in his heart, so is he." (Prov. 23: 7). It behooves us in our day to put on the "whole armour of God," and "fix our eyes upon Jesus."

A certain famous man on his death-bed asked that someone bring him "The Book." They asked, "What Book"? He said, there is only "One Book." Truly, in the Bible 'The Lord gives wisdom; out of His mouth cometh knowledge and understanding." (Prov. 2: 6). The inspired Word of God, is something different from what mere man has been able to conceive in his mind. Just as the radio makes heretofore inintelligible air-waves means something to us, so does the "Book of Books" open up spiritual realms to the soul and satisfy our longing for the eternal. May we become hungry for "The Word of God."

Paul in his advice to Timothy in Chap. 1, 13 says, "Till I come give attention to reading." How few people of our day seem to practice that art. It is a joy to find the Church Papers in the homes where we happen to visit for it is natural that as loyal Church members we are interested in the progress of "The Kingdom", both on home and foreign missionary fields. "If we walk in the Light as He is in the Light, we have fellowship one with another." (1 John 1: 7).

Quite often the question of cost comes up in connection with this but "Love" never reckons the cost. In private life we do not cease writing to a relative over the ocean just because the postage is high; neither do we discontinue our own Church Papers just because another comes along that is a few pennies cheaper. If we have become grounded in the Faith of our Fathers as it is proclaimed from the pulpits of our churches we do not find it so easy to shift anchor.

The various Sunday-school papers also provide wholesome reading for many. The free booklets and tracts sent out by our "Book Mission" have also proven a blessing to many. New booklets would be received by those who have exhausted the present supply with open arms.

Books, by great man of our church, such as Hallesby, Sverre Norberg, Lavik, Ylvisaker, and others too numerous to mention, are ideal presentation books, or additions to one's library. Missionary books make fine reading also and by the way have you noticed how beautiful a heathen of any colour becomes after he has become a Christian?

Then there are children's books, pointing the tiny feet heavenward. It is taken for granted that the Bible history and Catechism occupy positions of first importance, but other books of Christian content should be added as means permit. What a blessing if all Sunday-schools and ladies' aids had on hand a library of Christian books for loan to its members?

Our minds are like sensitive camera-films upon which the good and the bad impressions of our lives are indelibly imprinted and that chiefly through the "eye-gate." May we become so enlightened by the Holy Spirit that the procuring of good literature for our homes, schools and churches becomes a passion with us to the end that we by the mercies of God may present our bodies "holy acceptable unto God", and "transformed by the renewing of our minds." (Romans 12: 1-2.)

May the Lord give us grace thereunto for his name's sake. Amen!

—Mrs. T. J. Langley,
President W. M. F. Prince Albert Circuit, Canada District.

An Appeal for a Thank-offering.

Have we anything to thank for?

There is a song: "Count your many blessings, name them one by one."

Our district is severely hit by drouth this year. Conditions are very serious in places.

Then why a thank-offering? Is it possible to ask for it? Yes it is. Even in the places hardest hit this year many have the blessings of health. Many have been spared from the invasion of the dread disease infantile paralysis. It is to be believed that all our people have a reasonable assurance (even from a material viewpoint) of food and clothing and shelter. God took care of the people of Israel in the midst of drought.

Then too God has not changed. We have His many and glorious promises. We have the Gospel of Jesus Christ taught by a church that stands solidly on the Word of God.

Because of these and many other blessings we appeal to the Ladies Aids in our District also this year to send in a thank-offering gift to the Treasurer at Minneapolis. No doubt the respective circuit thank-offering secretaries have brought the matter to the attention of the local ladies aids. The money this year too goes to Christian education and charities. Kindly bring this up to your ladies aid at the next meeting.

May the Lord bless this branch of our work.

—Mrs. A. M. Vinge,
District Thank-offering Sec'y.

"Peace".

John 14—27. "Peace I leave with you, my peace I give unto you, not as the world giveth, give I unto you. Let not your heart be troubled neither let it be afraid."

The Lord when taking His departure, gave His servants this legacy. He says I leave it with you, not just a favored few, but to all that believe on Him and will accept it.

Yet, do all Christians have peace? How many of us have had Christ's peace today? Is the Gospel really not what it promises to be? The Bible is full of great words like: hope, love, joy, peace, rest. Are these promises only lovely dreams? We will say with perfect confidence in Him who gave the promise, that they are not dreams, no impossible attainments.

Peace is not a vision that flees away from him who tries to take it into his heart, nor is it a heavenly attainment which we must wait until we die to get. Peace is offered as a gift from God—a blessing dropped from heaven into trusting hearts.

In Job we find these words: "Acquaint thyself with Him and be at peace." According to this word, the way to find peace is by getting acquainted with God. It is because we do not know our GOD that we are not at rest. The Christian's peace is not found in a place where there is no trouble; it is something which enters the heart and makes it independent of all outside conditions. True rest is found only in the presence and love of God. Apart from Him the soul is like a troubled sea, but in Him a resting on the Rock of Ages in the midst of storm.

A story is told of a vessel that was wrecked on the coast of England. All hands were lost, but one lone lad who was hurled by the waves upon the slopes of a great towering ledge where he managed to find a place of refuge. In the morning he was found almost dead with cold and exposure. After restored he was asked: "Lad, didn't ye tremble out there on the rock in all that storm?" He replied brightly, "Tremble, sure I trembled, but do you know, the Rock never trembled once all night."

Friends, we may also find a rock in the storm, *The Rifted Rock* where we may be sheltered, where we may abide. The Christian has often been compared to a pilgrim, traveling through a dreary wilderness to a promised land, Canaan. It is very evident that we cannot hope to travel through without care. No such life is possible. The larger place we are called to fill, the more care we must have. Nor can we hope for a life without sorrow. To love is to weep some time in the journey. But the peace promised is a gift which neither care nor sorrow can disturb—it is something which changes sorrow to joy.

(To be continued)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Impressions.

Swift Current has an active Circuit Young People's organization. During the month of July a Bible Camp was held and at this camp sufficient delegation of young people attended to make it possible to elect circuit officers. The circuit again arranged for a fall convention which was held near Shaunavon.

It was my privilege to attend the first two days of that convention. Even at the outset one sensed the sincerity and active interest of the young people gathered. The main topic papers were: "The Need of Winning Souls", "Preparation to Win Souls", and "Sharing Christ Faithfully." The general theme of the convention was "Our Young People for Christ." Young people shared in the presentation of the theme. Good singing both by the choir and special numbers was heard throughout the session and a spirit of worship was constantly in evidence. My last glimpse from this convention as I left after the afternoon session, was a happy group of young people—perhaps 20 in number—in a string band. Their singing left a farewell inspiration. I want them to know that it was a blessing to me.

Taking in this convention en route to Minneapolis for the International Board Meeting it was necessary for me to get to Montana to board the train. Pastor G. J. Ostrem and his perpetual Chevrolet transported me to Harlem, Montana. The train did not leave until about midnight and thus from the station platform I saw some of lurid night life of the city. Truly the drink curse is an abomination viewed in the sordid orgy of a hectic Saturday night. Young souls in the crucible of temptation —many yielding to the appetite of the flesh—wrecked and ruined in the wake of the demon of the glass. Surely there is need for a crusade of protest.

Leaving Harlem, Montana, about midnight I reached Minneapolis Monday morning about 7:20 A.M. The Board met at 10:00 A.M. Nearly all the Districts were represented. Zeal for the spiritual emphasis in the furthering of Luther League work always characterizes these Board meetings, under the leadership of the International President Pastor Selmer A. Berge of Fargo, N. Dak.

Following the Board meeting came the Worker's Conference, the first session being held at the Lutheran Bible Institute. Some exceptionally fine and helpful talks were given on League work. Some vital discussion followed.

The afternoon and evening session was held at Luther Seminary where the discussions on the various phases of League work followed. A dinner in honor of the retiring Chief Office Secretary, Miss Margaret Wall was arranged for the early evening. Greetings to Miss Wall were brought by the following: President S. A. Berge und Dr. T. F. Gullixon, who spoke in behalf of the Church and the Seminary. Pastor A. E. Hanson of Saint Paul spoke on behalf of the Board and presented the Honor Guest with an inscribed greeting folder, and a beautiful picture. One sensed again the strength of the bonds of Christian fellowship that only a Christian group can know. Somehow the gift picture "In His Presence" could be set as superscription over the work of Miss Margaret Wall in her great spiritual adventure in the interests of youth.

In the evening Pastor Selmer Berge gave an inspirational address.

The following day was given over to the respective Districts for their District Board meetings. Canada did not have representation sufficient that a meeting be held.

It was necessary for me to leave Thursday evening to reach Fairy Glen Saturday night in order to be home for Sunday services, so I missed the Bible Camp conference held on Friday. However, it is with a thankful heart that I return from this inspiring and helpful conference.

—A. M. Vinge, Dist. President.

A Message to Leaguers from Canada.
By MARGARET WALL.

NOTE:—*Although this letter is a personal one written by Miss Margaret Wall to Dr. N. M. Ylvisaker, Executive Secretary of the Y.P.L.L., it contains so much material of interest and inspiration to all Luther Leaguers that it has been decided to print excerpts from it in the* HYRDEN. *Miss Wall, who is educational and chief office secretary of the International Y.P.-L.L., has been spending several weeks as a speaker and young people's leader at Bible Camps and conventions in Canada this summer.*

Going back in my thoughts to my first stop at Midale, Saskatchewan, I must say that we had a wonderful, Spirit-filled convention. It lasted from Wednesday evening to Sunday evening, so it was longer than even the International. Even before I got off the train at Midale, after a change at Portal, N. D., I could sense the spirit of the place, for the trainman told me about the influence of the stationmaster's life (namely Mr. Egland's) whose kindnesses, thoughtfulness and simple Christian testimony are evidently a constant challenge to his entire community.

Mr. and Mrs. Egland met me at the depot and took me to their home, where, before long, dozens of others gathered to build a "tent city" on their property, for Lutherans in the community could not begin to house more than a small fraction of the many who attended this convention. Before the first session was called to order, more than forty were established in tents at Egland's alone and more than twelve in their spacious but humble home. Mrs. Egland gave them all "the run" of her home and furnished them with coffee, hot water for washing, etc., etc., so we were all one big family until a terrific downpour started the following afternoon. Then all tents and everything which should have been protected by them were soaked. The result was that new accommodations had to be provided for the many who had been camping, which was not an easy task. Many, or most of them, slept on floors in Egland's home, in the wee town's barber shop and beauty parlor, etc., etc.

The church in which we met was formerly a store in a neighboring town, but had been made churchly inside and, eventually, will be much like "the little brown church in the vale" on the outside.

The rain that I mentioned came too late to save even the pastures in the territory surrounding Midale. In fact, cattle had already been shipped to Manitoba for lack of feed. Never have I seen more desolate country, yet never more faith and courage in the face of extreme difficulties after nine consecutive years of drouth.

Young and old attended this convention and they were so hungry for spiritual food that no session seemed long enough for them. They wouldn't even divide into panel groups involving a choice of topics, but insisted that the panels follow each other instead.

To this convention, as to the others I attended, as well as the Bible camps, delegations came in trucks and cars that hardly seemed to hold together. Many who covered seventy-five miles in five hours thought they had made "good time", for some got stuck in mud which made their traveling even slower.

One young fellow came over fifteen miles by bicycle over the worst type of muddy roads (I've forgotten what they called them) and, at the close of the convention, timidly came to the depot after me to get my autograph and to tell me what the convention had meant to him. Others joined him at the depot before the train left, and the Ladies' Aid sent coffee, cake and sandwiches down to me. I cannot tell you how stirring and faith-strengthening all this was —especially when fathers and mothers pleaded with me to pray especially for "tomorrow's Lutheran Church" in that area, while tears filled their eyes.

So much could be said about the messages in word and song which we heard at Midale and elsewhere, but I'll have a volume if I begin to write about them and I'm sure you would not find time in weeks to read it all. Rev. R. Ulvilden shared the bulk of the speaking at Midale with me and gave us some profound and wonderful messages.

From Midale I went, as you know, to Bible camp near Viking, Alberta—a twenty-one hour journey on a terrifically hot day when I was quite sick. Had it not been for the courtesy of the trainman on that trip, I surely would have had to cancel that camp appointment. The train did not carry a sleeper but the trainman improvised a bed for me and doctored me with ice on my forehead, wrists and the back of my neck. By the time Rev. Saugen met me at my destination, in the middle of the night, I was feeling much better and have been fine ever since. . .

Rev. Saugen is doing a marvelous piece of work in and around Viking and also in the Provost and Camrose Circuits. He is pulling for genuine Christian young people's work and Bible camps and his influence is greatly felt.

(To be concluded.)